

ARISTOKRATKA VE VARU

– EVŽEN BOČEK –

Pokračování **POSLEDNÍ ARISTOKRATKY**,
nejvtipnější knihy roku 2012

DRUHÉ MĚSTO

ARISTOKRATKA VE VARU

– EVŽEN BOČEK –

DRUHÉ MĚSTO / BRNO 2013

Pro čtenáře, kteří ještě nečetli *Poslední aristokratku*, nebo ji četli, ale už si z ní nic nepamatují, je na konci knihy sepsán orientační Slovníček.

ARISTOKRATKA VE VARU

– EVŽEN BOČEK –

Vydalo nakladatelství Druhé město – Martin Reiner

v Brně roku 2013 jako svou 95. publikaci

Odpovědný redaktor Miloš Voráč

Obálka a grafická úprava Bedřich Vémola

Fotografie na obálce www.icanbecreative.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS

www.kosmas.cz

Elektronické vydání první

www.druhemesto.cz

© Evžen Boček, 2013

© Druhé město – Martin Reiner, 2013

ISBN 978-80-7227-669-1

Situace a postavy v knize jsou vymyšlené.
Až na knížete Schwarzenberga, pochopitelně.

Jmenuji se Marie Kostková z Kostky. V rodové historii jsem v pořadí třetí.

Marii I. pochovali v roce 1450 do rodinné hrobky, aniž se přesvědčili, že je dostatečně mrtvá. Když o pár let později hrobku otevřeli, seděla na schodech. Od té doby jsme pohřbíváni v zatlučených rakvích.

Zatlučená je i rakev Marie II., která při jednom z pokusů o výrobu kamene mudrců vynalezla zřejmě dynamit. Do rakve zatloukli pouze část jejího šatníku a paruku, protože tělo zmizelo spolu s věží, kde měla laboratoř.

Obě jsou naše strašidla. Ani jedna se nedožila dvaceti. Mně je devatenáct.

Když nepočítám desítky levobočků, jež během svého misijního působení v rovníkové Africe zplodil Karel Václav, jsem jediný příslušník rodu narozený mimo evropský kontinent. Narodila jsem se v New Yorku. Byla jsem Američanka. Pro ostatní Američany jsem byla Mary Kostka.

Můj otec byl taky Američan. Chtěl být nenápadným učitelem literatury, kterým taky byl. Kolegové a studenti mu říkali Franku. Nikdo z nich neměl ani ponětí, že je český aristokrat. Nikdo z nich neměl určitě ponětí ani o tom, že existují nějaké Čechy.

Dnes jsme pochopitelně oba Češi. Můj otec je František Antonín Kostka z Kostky, ochránce Božího hrobu, člen řádu maltézských rytířů a patron kostela Nanebevzetí Panny Ma-

rie v Kostce.

Přestože používání šlechtických titulů bylo v Čechách zakázáno už v roce 1919, všichni mu říkají pane hrabě. Franku mu říká jediné moje matka. Matka je pořád Američanka. Jmenuje se Vivien.

Kostka je naše rodové sídlo. Původně to byl hrad, který ve třináctém století postavil rytíř Mikuláš Kostka a nazval ho Kostka. Od té doby jsme Kostkové z Kostky.

Dva měsíce po dokončení dobyli Kostku rytíři z řádu německých rytířů. Potom už dobyl Kostku v podstatě každý, kdo šel zrovna kolem.

V osmnáctém století moji předkové Kostku přestavěli na barokní zámek. Z hradu se zachovaly jenom katakomby a hrobka.

O Kostku jsme pětkrát přišli a pětkrát jsme ji dostali zpátky. Poprvé nám ji zabavil řád německých rytířů. Podruhé husité. Potřetí Ferdinand II. Habsburský, který ji daroval řádu německých rytířů. Počtvrté nám Kostku zabavil Adolf Hitler, který ji daroval Heinrichu Himmlerovi, který ji daroval SS.

Popáté nám Kostku pochopitelně zabavili komunisté v roce 1948.

V roce 1996 jsme Kostku dostali popáté zpátky.

26. 3.

Jako upomínku na zámek Kostka si návštěvník může kromě pohlednic koupit také pivní půllitr, papírový tácek pod pivní půllitr, otvírák na pivo, džbán na pivo, zástěru, klíčenku, sadu utěrek, lahev ořechovky, polštář z husího peří a hromadu dalšího haraburdí. Na všem jsou naše portréty. Kolik se toho prodalo, nemám tušení, jelikož otec na otázky ohledně obratu reaguje podrážděným: „O to se nestarej.“

Dnes jsem zaznamenala jednu rodinu, která si po prohlídce koupila zmenšenou repliku zámeckých hodin, na jejichž ciferníku jsou místo číslic naše obličej. Protože živých lidských bytostí je na Kostce pouze sedm, osmičku a devítku obsadily strašidelné Marie, desítku mají naše dogy trhající papuče pro návštěvníky, jedenáctka je otlá kočka Carevna a půlnoc ohlašuje matčin oblíbenec — mumifikovaný Pygmej. Když hodiny poprvé uviděl Josef, zalitoval, že Pygmej nevyjíždí na pružince jako kukačka a nevyrazí bojové skřeky.

Obávám se, že takto vylepšené hodiny by si ona rodina asi nekoupila. Podle útržku ze zaslechnutého hovoru je chtějí dát k narozeninám babičce.

Ovšem ani hodiny, z jejichž útroby v určený čas vyskočila figurka mojí šílené guvernanky a zaječela „super!“, by mi nemohly zacloumat s psychikou tak, jako se to nechtěně dnes podařilo skupině vypasených motorkářů.

Břichatí muži s masivními plnovousy (jeden z nich měl na hlavě stejnou přilbu jako Himmler) si totiž v pokladně koupili trička s mým portrétem a nápisem *POSLEDNÍ ARISTOKRATKA* a bez náznaku studu se do nich na nádvoří okamžitě převlékli. Můj obličej se na jejich nestvůrných panděrech několikanásobně zvětšil, takže vypadal jak mistr Japonska v zápase sumo. Během prohlídky jsem od své hydrocefalické hlavy téměř nedokázala odtrhnout oči a v loveckém pokoji už jsem trpěla utkvělou představou, že mi narostla další brada. Jako v mrákotách jsem se na závěr s těmi pekelnými anděly nejen vyfotila, ale dokonce se jim na trička podepsala.

Poplatek za autogram možná nebyl od otce zas tak špatný nápad.

27. 3.

V noci se mi zdálo, že se mi brada zvětšila tak, že vypadám jako vycpaný pelikán v loveckém salonu. Ráno jsem šla do kostela a během mše jsem prosila Boha, abych se už nikdy nemusela podepisovat nikomu na břicho, zvlášť když má parametry horkovzdušného balonu.

Bůh mě alespoň pro dnešek vyslyšel. Podepisovala jsem pouze pohlednice, několik pivních tácků a zástěru, kterou ovšem dotyčná naštěstí neměla na sobě.

Po dnešku jsem změnila názor na zpestření prohlídek pádem oběšené komorné. Ačkoliv náhlé zjevení figuríny viselce v krbu hlavního sálu stále považuji za primitivní hororovou lekačku, musím uznat, že návštěvníci jsou po prožitém šoku mnohem ukázněnější a pozornější. Zbývající část prohlídky se drží v houfu a neustále sledují, jestli ne-

chytám za nějakou páku. Když jsem v obřadní síni upravovala svatební fotku Helenky Vondráčkové, kterou někdo otočil vzhůru nohama, návštěvníci v očekávání dalšího návalu adrenalinu zatajili dech. Někteří se chytili za ruce.

Bohužel se zdá, že historika o komorné, která ukradla kávovou lžičku a výčitky svědomí ji dohnaly k sebevraždě, na některé návštěvníky neúčinkuje.

Na záchodech dnes někdo ukradl přišroubované zrcadlo.

28. 3.

Při vysávání svatební síně Helenky Vondráčkové prasklo paní Tiché v zádech. Objevila jsem ji v hlubokém předklonu před Helenčinou svatební róbou, a nebýt vysvětlujícího zvolání „Zasrané plotýnky!“, podezřívala bych ji, že provádí nějaký rituál.

O převozu do nemocnice paní Tichá nechtěla ani slyšet, protože by ji tam prý hned kuchali. Jejím rozhodnutím neotřásla ani poznámka pana Spocka, že skřípnutý mezplotěnkový nerv může způsobit ochrnutí.

Po krátkém dohadování, jak hluboce se uklánějící paní Tichou dopravit do kuchyně, převládl názor, aby ji pan Spock odnesl na zádech.

Během transportu paní Tichá jednak hekala, jednak vyhrožovala, že se na Kostku vysere a půjde uklízet do domova důchodců, kde je teplo.

V kuchyni se uvelebila u kamen a nasadila osvědčenou léčbu ořechovkou.

Já jsem se vrátila k úklidu, který mně bez paní Tiché připadal nekonečný. Původně jsem chtěla zapřáhnout i matku,

ale paní Tichá mě zapřísahala, abych jí nepůjčovala vysavač, a sběr žvýkaček na návštěvnické trase matka odmítla.

Za chvíli bude jedenáct a já slyším nezvyklé bečení ovcí.

29. 3.

Paní Tichá se stále nehýbe. V prenatalní poloze leží na kožené pohovce přinesené včera z Himmlerova apartmá a je velmi nevrlá. Situace je o to znepokojivější, že už za tři dny děláme svatbu. Snoubencům je dohromady asi tak sto let a seznámili se ve fanklubu Helenky Vondráčkové. Nevěsta je prý těhotná.

Pokud se plotýnky do zítřka neukázní, je Milada odhodlána zavolat doktora a nechat paní Tiché píchnout uvolňující injekci i proti její vůli. Zároveň nařídila odstranit paní Tiché z dosahu alkohol, jelikož injekce opiátů v kombinaci s ořechovkou by s ní mohla pěkně zamávat. Miladin otec se prý pokusil rozehnat zánět trojklanného nervu koktejlem z několika kořalek, a když posléze dostal od doktora koňskou dávku dolsinu, museli ho několik hodin nahánět po zámeckém parku. Paní Tichá by nám zřejmě daleko neutekla, ale částečné vystrízlivění je každopádně žádoucí.

Zároveň se všichni shodli, že ukončení léčby ořechovkou oznámím paní Tiché já, protože mě má nejraději. Když jsem jí odmítla nalít, nazvala mě proradnou a zdegenerovanou maškarou. Nakonec jsme našly kompromis a já jsem jí během vaření natírala ořechovkou bedra.

Alkohol se asi vstřebává i pokožkou — paní Tichá má stále problémy s artikulací a já se od oběda bezdůvodně usmívám. Během potírání kůže jsem došla k názoru, že bych nechtěla být masérkou ani fyzioterapeutkou.

Celou noc mě budilo žalostné bečení ovcí. Když jsem se na ně šla ráno podívat, málem mě ušlapaly. Měly hlad. Deniska, která se dobrovolně přihlásila, že zastoupí nepohyblivou paní Tichou a bude krmit zvířátka, jim totiž místo sena dává slámu. Husám nasypala hromadu kostí jejich mrtvých družek.

Po snídani se Milada nabídla, že mi pomůže s nádobím, ale při drhnutí pánve se jí nalomil umělý nehet a ona odmítla dál riskovat. Při odchodu z kuchyně sehrála ve dveřích krátkou pantomimickou scénku, z níž jsem pochopila, že jde zavolat doktora pro paní Tichou.

Doktor přijel za tři hodiny. Když se sklonil k pohovce, vyjelo mu obočí a ptal se, jestli jsme paní neměli naloženou v lihu. Po mém vysvětlení, že jí už druhý den potírám záda ořechovkou, zvrátil oči k nebi a sepjal ruce.

Vzápětí došlo k naprosto nečekanému výpadu Olina s Ladou. Dosud pokojně ležící psi se nejspíš domnívali, že onen neznámý člověk ubližuje jejich živitelce, skočili mu na záda a všichni tři se na paní Tichou svalili.

Pohovka, konstruovaná na astenického Himmlera, nevydržela zatížení a ulomily se jí nohy na levé straně. Chuchvalec těl se svezl na podlahu jako z korby nákladního auta. Paní Tichá ležela vespod a sprostě nadávala. Doktor začal nadávat až poté, co jsme z něj odtáhli psy a on mohl z podpaží paní Tiché vyprostit hlavu. Během závalu se vyhřezlá ploténka zřejmě vrátila na původní místo, protože paní Tichá sama vstala a po krátkém zakroužení trupem prohlásila, že se cítí jak znovuzrozená.

Doktor bohužel jako znovuzrozený nevypadal. Kromě